

La Revista

Número 1

CEPA Enric Valor. Alzira

Març 2008

HISTÒRIES DE LA RIUADA

Història d'Eugènia (Carcaixent)

Jo en aquell temps tenia (i tinc encara hui dia) una amiga a Carcaixent de la meua edat i que es diu Eugènia. Ella és la major de quatre germanes més. Els seus pares s'havien separat i ella vivia amb les germanes en casa de la mare. Jo li deia a ma mare que el telèfon no anava, i que volia saber d'ella. La meua mare em contestava que això era normal, que després del que havia passat tardaríem a vore'ns. Però les notícies de Carcaixent no eren bones. Va ser més tard quan vaig saber la tragèdia per la qual hagueren de passar.

Aquella nit del 20 d'octubre de l'any 1982, quan volien eixir per a anar a casa de la seua àvia, un colp d'aigua va agafar la mare

Continua en la pàg. 9

Editorial

Un nou curs, una nova època

Amables lectors, com és costum, els alumnes i professors de l'optativa de Premsa de l'escola d'adults Enric Valor d'Alzira hem elaborat una sèrie de materials per a la publicació d'una revista escolar, que és la que ara teniu a les mans. Aquest és un curs especial per les novetats que, sobretot en la plantilla de professors, afecten l'escola. Esperem que

aquests canvis siguen positius, i que, amb noves cares i noves ments, aprenent i ensenyant (tots, els uns i els altres) aconseguim un curs darrere l'altre una escola de qualitat, acollidora i participativa.

Entre les diverses missions dels centres de formació d'adults, un de primordial és el foment de la lectura, de la reflexió i de la creació, que són elements necessaris

per al creixement personal i per a aconseguir una educació formal, imprescindible en una societat complexa, tècnica i competitiva com la nostra. Voldríem fer amb **La Revista** alguna cosa més que un simple recull de curiositats intrascendents o articles acadèmics. Hauria de servir per a connectar entre els diversos nivells

Continua en la pàg. 2

Editorial

(Ve de la pàg. 1)

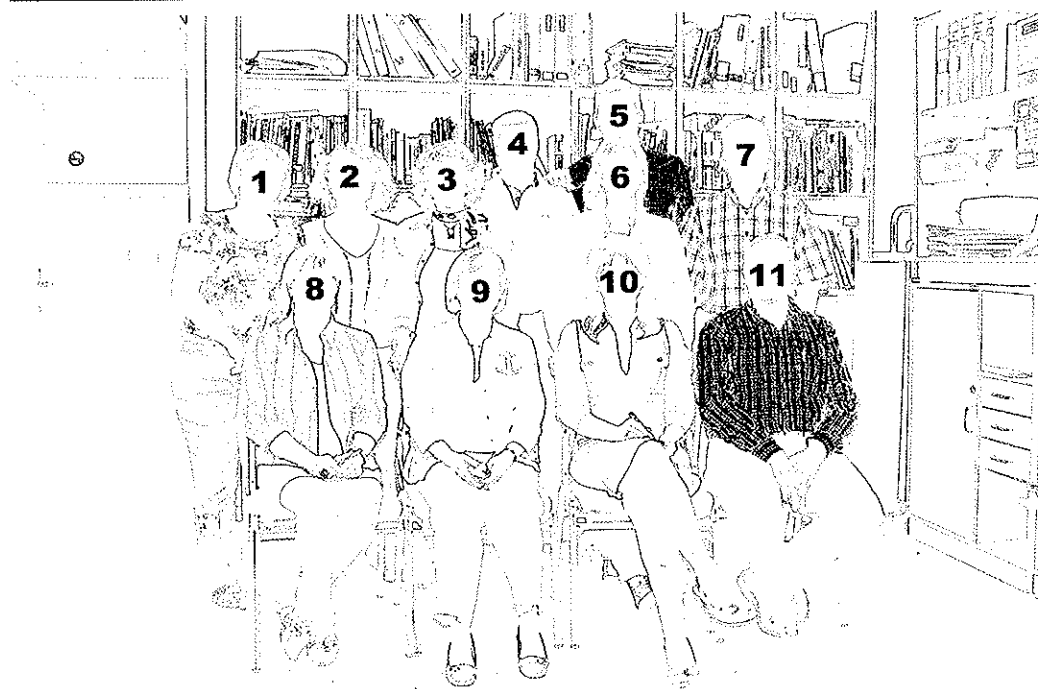
i interessos de la comunitat educativa, facilitar l'expressió pública d'opinions i de treballs de creació i, al mateix temps, oferir al nostre entorn social una imatge de tot allò que ens ocupa i ens preocupa: activitats, cursos, anuncis, celebracions...

Esperem que trobeu en aquest primer número alguna cosa que desperte el vostre interès, i, si teniu alguna idea o crítica, feu-nos-la arribar. Com més variada siga la col·laboració més rica serà la nostra revista, i amb la vostra ajuda, el pròxim número serà millor. Moltes gràcies i fins al mes de maig.

Sumari

◆ Activitats del semestre	Pàgina 3
◆ La "pantanà", 25 anys després	Pàgina 7
◆ Històries de la riuada	Pàgina 9
◆ Opinió i col·laboracions	Pàgina 14
◆ Formació laboral	Pàgina 17
◆ Anuncis i convocatòries	Pàgina 18
◆ La contra	Pàgina 19
◆ La recontra: Real, itat?	Pàgina 20

El nou claustre

1. Raquel Tamarit: Castellà, Anglès.
2. Alicia Sifre: directora, Castellà
3. Nuria Granero: cap d'estudis, Castellà
4. Enrique García: Anglès, Castellà.
5. Xavier Naval: Valencià, Premsa.
6. Fanny Beniel: Castellà, Història.
7. Rafael Sifre: Matemàtiques, Ciències.
8. Tere Rubio: Valencià.
9. Isabel Andrés: Anglès, Castellà, Premsa.
10. Imma Peris: Història.
11. Manolo Valls: Matemàtiques, Ciències.

Activitats del semestre

Sopar de Nadal

El día 22 de desembre passat vam celebrar un sopar a l'escola d'adults, com ja és costum de fa anys. En aquesta ocasió el vam fer al casal fester del polígon industrial, que teníem reservat per a nosaltres sols. Hi van anar molts alumnes, però sobretot molts professors (no hi fa falta ningú). Tots anaven molt mudats, especialment les dones, que estaven realment guapes. Algunes fins i tot havien anat a la perruqueria i s'havien fet la manicura. Els hòmens anaven més descuidats, però igualment estaven guapos. El menjar del sopar va ser abundant, encara que la qualitat

no va estar a la mateixa altura. Un grup de dansa moderna ens va amenitzar amb els seus balls. També hi va haver una rifa molt divertida amb regals sorpresa: a algú li va tocar el tanga de la "Nochevieja". A continuació la directora del centre, Alicia, va fer un discurs emotiu, que ens va emocionar a tots.

Després d'haver menjat i begut prou, van baixar la intensitat de la llum i tots plegats vam començar a ballar fins a altes hores de la nit, mentrestant a fora queia una tromba d'aigua. Ens ho vam passar molt bé i només esperem que l'any que ve acudisca molta més gent.

Els professors

Els reporters de La Revista en la taula d'honor. Això és categoria!

Un altre aspecte de la magna vetllada.

Joves, poca vergonya, ganes de passar-ho bé... Ai, els universitaris!

Ciclo de conferencias sobre el cambio climático

Entre los actos que se celebran en esta ciudad para resaltar el Certamen de Premios Literarios "Ciutat d'Alzira", durante los meses de octubre y noviembre de 2007, los alumnos de la escuela queremos destacar algunos a los que asistimos.

La exposición "Tous, 25 anys", que se inauguró el jueves 18 de octubre a las 19 horas en la Casa de la Cultura y a la que asistieron autoridades y público interesado. Constaba de 30 paneles expuestos en el claustro de la Casa de la Cultura donde se combinaba información, gráficos y fotografías de la presa de Tous el día 20 de octubre de 1982 (ya hace 25 años) y la inundación que produjo el río Xúquer a su paso por muchos pueblos de la Ribera y más específicamente por Alzira. También nos impactó la exposición de restos enfangados de esos días: sillas, triciclo, muebles...

A pesar del fuerte viento y la lluvia los actos de este día congregaron

a un gran número de personas, entre ellas algunas que habían vivido la riada de Alzira del 20-10-82 i que se reconocieron las experiencias descritas a lo largo de la exposición.

Andreu Moyano
Saül Cortada

Continuación y dentro del ciclo de conferencias "Canvi climàtic i consciència ecològica" se realizó una mesa redonda cuyo lema era "La memòria viva del cas Tous" en la que intervinieron representantes de los damnificados como Salvador Calatayud y Xavier Sierra, de las asociaciones de Carcaixent y Alzira, respectivamente, Enrique Beltrán, ex-fiscal del Tri-

bunal Superior de Justicia de la C.V. y fiscal especial del caso Tous, y Xavier Machí, ingeniero de caminos, canales y puertos y coordinador del Plan contra Inundaciones de Alicante.

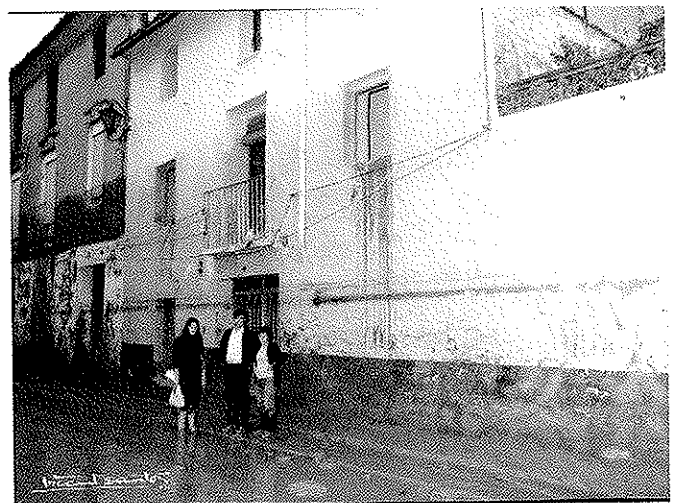
El presentador fue Bernat Clari, delegado del periódico Levante EMT para la Ribera, que introdujo el tema incidiendo en las controvertidas causas y consecuencias de esta tragedia que aún tienen presentes muchos alicreños aunque hayan pasado 25 años.

Los ponentes hablaron de las asociaciones de damnificados, de los complicados procesos judiciales

(penal y administrativo). Nos preguntamos: ¿se podía haber evitado? ¿hubo culpables? Todos, cada uno experto en su tema, incidieron en la necesidad de ordenar un territorio marcado por inundaciones periódicas y en las propuestas de futuro. La gran pregunta era: ¿estamos preparados para evitar catástrofes futuras?

- prevención y mantenimiento
- equipomultidisciplinar (geógrafos, ingenieros, medioambientalistas, arquitectos, meteorólogos,...) que buscara la solución más viable.
- participación ciudadana.

Posteriormente se abrió un turno de preguntas con algunas intervenciones que nos

Activitats del semestre

Excursió a Cofrents

impresionaron por los detalles de las experiencias tan desagradables que se vivieron.

Muchas personas de algunas zonas, tanto de Alzira como de Carcaixent y de otros pueblos, se subieron a las azoteas de sus viviendas y veían cómo los animales que tenían en los corrales se ahogaban sin poder hacer nada.

Cuando parecía que ya había pasado todo, los comercios estaban cerrados por el lodo y el agua que estaba estancada, gracias a las ayudas de los Ayuntamientos, el ejército y a toda la gente que colaboró en las labores de reparto de mantas y comida muchas personas de las zonas afectadas sobrevivieron.

Mª Carmen Lasso Martínez
Anabel Becerra
Jesús Ayala García

El passat mes d'octubre un grup de professors i alumnes de l'escola vam anar a la comarca de la Vall d'Ayora per a fer una excursió que va resultar variada i molt interessant. L'autobús va fer una primera parada a Jalance, on vam esmorzar i després anàrem a visitar la cova de Don Juan, on observarem les curioses formes que l'aigua ha modelat en el massís calcari durant segles i segles.

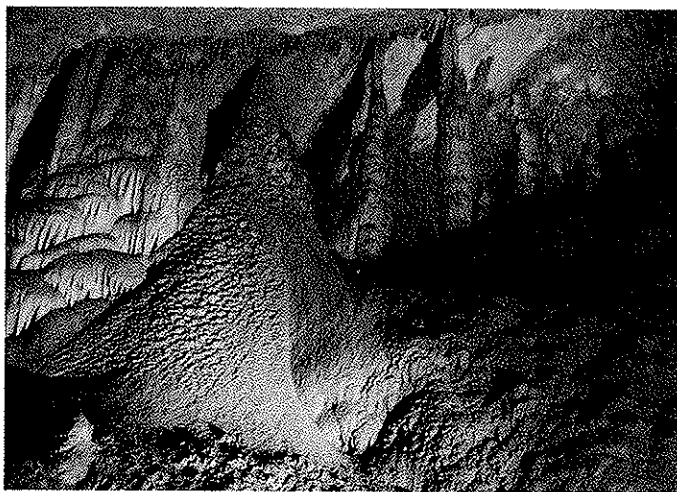
A continuació vam baixar fins al Xúquer, ja en el poble de Cofrents, al costat de les torres de refrigeració de la central nuclear, on ens esperava una de les barques que fa el recorregut Cofrents-Cortes de Pallàs per l'interior del riu, aprofitant la profunditat que li proporciona la presa de Cortes. Vam navegar per l'interior de la feréstega comarca,

entre tallats impressionants, observant l'altura increïble de l'antic castell de Cofrents, penjat dalt d'un cim de roca, i sorprenent, de tant en tant, algunes cabres salvatges que fugien al nostre pas.

A continuació anàrem a dinar al menjador del balneari de Cofrents, on vam fer un recorregut guiat per les seues in-

stal·lacions termals, que enmig del fred de fora resultaven especialment acollidores.

En tornar cap a casa es va fer una parada "tècnica" a Almansa, on uns compraren sabates i altres embotit, perquè ja se sap que una excursió no és una excursió si no portes alguna cosa als de casa. En definitiva: un dia complet.

La cova de Don Juan.

Navegant pel riu Xúquer.

Projecció de la pel·lícula "Tierra"

El divendres 16 de novembre, El Punt va obrir una sala per a un grup d'alumnes i professors del'escola que assistirem a una projecció exclusiva de la pel·lícula "Tierra", de

Jorge Medem, la qual (i en relació amb el cicle de conferències sobre el canvi climàtic) ens mostrarà la fragilitat de certs ecosistemes davant dels canvis que l'activitat humana ha originat en el planeta.

Visita al Museu de la Ciència de València

L'escola va organitzar el passat mes de gener un viatge a la Ciutat de les Arts i de les Ciències. El dia 31, a les 9 del matí eixírem de la plaça del Regne. No es va poder eixir a l'hora prevista, perquè l'autocar estava avariats; però de seguida es va solucionar el problema i vam poder marxar cap a la capital. L'autobús anava complet, perquè encara que van fallar dos alumnes, es van ocupar amb dos xiques que estaven en llista d'espera.

A l'arribar, primer de tot vam esmorzar en la cafeteria del museu. Després visita a l'exposició del Titanic. Val molt la pena: és una lliçó d'història en primera persona. Ens explica la gestació i cons-

trucció del vaixell més luxós i car de l'època, que només va estar en servei quatre dies, de dijous a diumenge. Fou el naufragi més famós de la història, enfonsat per culpa d'un iceberg. Ens conta les històries dels tripulants, passatgers de les diferents classes que hi viatjaven, ens ensenya diversos documents, fotos, joies, roba, mobles, etc., tot relacionat amb el Titanic. Mentre anem passant ens ho van explicant per un audifon amb tot luxe de detalls. ¡És molt emocionant!!

Després teníem mitja hora per a veure el museu Príncep Felip, perquè a les 13h. estava programada la pel·lícula documental, molt espectacular. Ens explica com van

Esperant a l'entrada a l'Hemisfèric

trobar al Titanic afonat.

A les 14:30, hora de dinar, cadascú pel seu compte. A les 16 hores, a fer cua per a veure l'exposició de Sorolla al centre cultural Bancaixa. ¡Molt

bonica! Ens van convidar a xocolate calent mentre esperàvem en la cua, tot un detall, perquè feia molt de fred, però ens ho vam passar molt bé.

E.L.

Reconstrucció d'una de les cabines de primera classe del "Titanic"

Visita a l'exposició "Les dones en la prehistòria"

El dia 31 d'octubre els alumnes de GES I i GES II i la professora de Socials anàrem a la sala d'exposicions de la Gallera a visitar una mostra que ens explicava com vivien les dones de la prehistòria: com en el paleolític les dones s'havien de quedar pendents del foc, ajudaven a caçar i collien fruita, i feien més feina que els hòmens; com amb pedres molien el gra fins a fer farina, i com amb el foc

començaren a fer gerres de fang per a conservar millor els aliments i amb la llet dels animals alimentaven els seus fills. En el neolític començaren també a cosir i buscaven herbes per a elaborar medicines tradicionals. Vam poder veure també enteraments de dones embarassades mortes en el part amb el fill nonat, i una mostra dels diferents adorns que usaven a l'hora de vestir-se: penjolls fets de petxines, caragols, etc. Molt interessant.

La "pantànà", 25 anys després

El riu Xúquer naix a tocar Tragacete (Conca), ben a prop de la província de Terol. Al llarg de 540 quilòmetres s'endinsa en alguns pobles d'Albacete abans d'accedir a les comarques valencianes a través de Cofrents. En l'últim tram travessa la Ribera fins que desemboca en Cullera. La séquia Reial del Xúquer, que durant els seus 52 quilòmetres abasteix els camps de la Ribera i d'alguns municipis de l'Horta Sud, comença a l'assut d'Antella i acaba a Albalat, prop de l'Albufera. El projecte del pantà de Tous, aprovat l'any 1955, implicava la destrucció del poble original i la fundació d'un de nou, més a prop d'Alberic. L'empresa Agromán que va ser l'adjudicatària de les obres, no va iniciar les obres de l'embaixament fins al 1960. Després de diverses aturades, els treballs van concloure oficialment l'any 1980, si bé feia uns quatre mesos que la presa emmagatzemava aigua. En obrir-se, el pantà podria rebre vora 50 milions de metres cúbics (molts menys dels més de 300 que es preveien per a quan l'obra estiguera to-

talment acabada). Quan en 1982 se n'eixí el pantà, aquesta primera fase va ser incapaç d'aturar l'immens cabal que el Xúquer va acumular entre el 19 i el 20 d'octubre de 1982. El dia 19, a la part alta del riu van registrar-se precipitacions de fins a 550 litres per metre quadrat. Era un simple avís de l'allau d'aigua que s'aproximava a la Ribera.

El matí del 19 d'octubre el cabal del Xúquer era de 260 metres cúbics per segon, quan no solia superar els 30. A la nit, s'arribaria als milers de metres cúbics per segons: el drama s'acostava a una velocitat vertigi-

nosa. Mentrestant, a la part alta de la conca les fortíssimes pluges ja feien mal aquell matí del dia 20: a Énguera i Anna destrossava ponts, parcel·les i cases situades vora els barrancs, el riu de Sellent se n'havia eixit de mare i arrasava camins, séquies i bancals. Un autobús que es dirigia a Cofrents amb treballadors de la central nuclear va caure al riu, que es va cobrar així les seues primeres víctimes mortals. A primeres hores de la vesprada el front d'aquella primera riuada havia perdut força i semblava que les aigües anaven minvant.

A partir d'aquell moment va ser el Xúquer el que augmentà més el cabal i així començaria la segona part de la riuada, que seria la protagonitzada pel pantà de Tous.

L'allau d'aigua provocava els primers efectes en la presa de Tous a les 3 de la matinada del 20 d'octubre: el sistema elèctric del pantà feia fallida. Les comportes d'emergència (accionades elèctricament) que havien de deixar anar l'aigua de manera controlada continuaven tancades. A les 7.15 s'obria una bretxa al pantà: l'aigua havia arribat fins a la vora superior de la presa,

Alzira

La "pantanà", 25 anys després

l'havia desbordat... i a poc a poc però inexorablement aniria desgastant-la fins a arrasar-la del tot. Tres hores després, l'assut d'Antella ja era ple a vessar. A les 9 del matí, la quantitat d'aigua és tan gran en alguns punts que ja no cap al llit del riu. Municipis com Beneixida, Gavarda, Alcàntera o Sumacàrcer són els primers afectats pel torrent d'aigua. Benimuslem seria el següent municipi damnificat, al cap d'un parell d'hores. En arribar la vesprada i la nit, un poble darrere l'altre quedaven negats per l'aigua descontrolada: a Alzira l'aigua arriba fins a un màxim de sis metres en alguns carrers; a Carcaixent arriba als cinc metres; Beneixida i Sumacàrcer tenen vuit metres d'aigua, Alberic, Polinyà i Riola fins a dos metres,

Benimuslem, tres metres, Algemesí, metre i mig... No tots van poder fugir del fang i de l'aigua: només a Carcaixent moririen 10 persones. Les plantes baixes van patir ràpidament els efectes de la pantanada i totes les famílies que no vivien en pisos perderen en uns pocs minuts negocis, mobles i electrodomèstics que havien tardat anys a reunir. Aquella nit qui tenia ràdio no se n'apartava. Per ràdio, el governador demanava calma i deia que la situació estava "controlada", quan l'aigua es passejava ja pels carrers de molts pobles de la Ribera.

L'endemà, en fer-se de dia, la visió era inimaginable. Pels carrers tan sols es podia transitar amb llanxa i l'helicòpter era l'únic mitjà per a accedir a certs pobles de la co-

marca, i s'utilitzaren per a evacuar persones malaltes o ancianes, i a vegades pobles sencers. El desastre originà com a contrapartida mostres de solidaritat intensa i inoblidable: els pobles veïns acollien els dels més afectats, voluntaris acudien a milers per a ajudar en la neteja, bombers de mig Espanya treballaren dies sencers sense parar, arribaven camions amb provisions dels llocs més diversos: peix del País Basc, oli d'Andalusia, arròs, pa, roba i mantes, de tot... Les cues per aconseguir aliments passaren a formar part de la vida diària dels pobles afectats, però gràcies a l'ajuda rebuda, les necessitats bàsiques es cobrien adequadament. L'ajuda del exèrcit va ser també molt valuosa: els seus camions cisterna dis-

tribuïen aigua potable en aquells primers dies i els soldats s'esforçaren per fer transitables els carrers més danyats d'Alzira i Carcaixent.

Però per dramàtic que sembla el relat de la riuada, només l'experiència personal dels qui la patiren pot reflectir les hores de por i desesperació que negaren la comarca aquell 1982. Per això hem volgut publicar un parell de les inesgotables "històries de la riuada" que es van viure en cada poble, en cada casa, i que han escrit dos companyes de l'escola. Esperem que serviran per a valorar la magnitud del desastre que, vint-i-cinc anys més tard sembla, per fortuna, tan llunyà.

E. Curia, S. Castillo i Y. González (de diverses fonts)

La presa de Tous destruïda

Història d'Eugènia (Carcaixent)

Ve de la primera pàgina

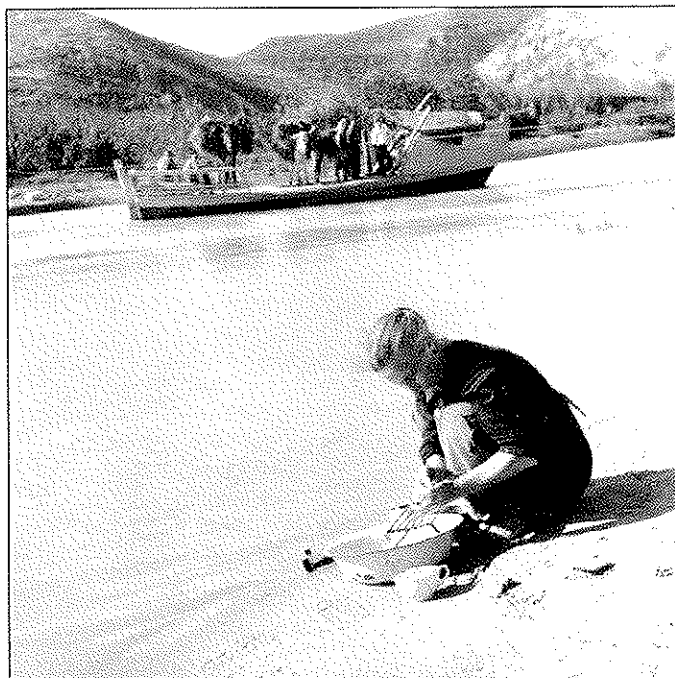
d'Eugènia entre la porta i la paret de casa, i es va ofegar. La meua amiga i les germanes van haver de vore sa mare morta a la porta de casa, mentre l'aigua continuava pujant. Eugènia estigué al costat de les germanes, consolant-les, però i a la meua amiga?, qui li donava consol? Ningú l'ha vista mai plorar, mai... Ella és una dona valenta que, mentre jo pensava en els dies que no tindria escola, passà de ser una xiqueta a ser adulta. Una xiqueta feta dona el dia de la pantanada. Aquella inundació, que s'haguera pogut evitar i en la qual ningú dels qui podien evitar-la va fer res, no tan sols s'endugué béns materials (collites, mobles, negocis...), també la innocència de la meua amiga Eugènia.

M. A. Cebolla

El dia de la pantanada del 82 (Polinyà)

Bé, el dia de la pantanà jo devia tindre nou anys, la meua germana, tres menys. D'aquell dia l'únic que feia gràcia era que plovia molt, tant que ens posaren les botes de mitja canya i anàvem pel carrer xafant tots els tolls. Mentrestant, els nostres pares estaven en Alzira, en l'ambulatori, per una revisió que tenien concertada. Allí notaren que passava alguna cosa estranya, no sabien què, i quan preguntaren algú va dir alguna cosa sobre el pantà de Tous... que si havia reventat, i que la gent fugia de la consulta del metge per això, perquè els autobusos no circulaven... Segons ens contà després la mare, quasi li entrà un atac quan va saber que les seues dos filles estaven soles en Polinyà.

Agafà el meu pare i corrent se n'anaren de l'ambulatori. En les parades de la plaça del Regne pujà en un auto-

Sumacàrcer

bús que es deia "La Alcireña" i que aquell dia arribava fins a Albalat, i des d'allí, plovent, se'n vingueren a peu la mare i el pare, pobrets.

Quan arribaren, tots xopats, preguntaren a la guàrdia civil de Polinyà, la qual només deia que no passava res, que tot això era només que el Xúquer venia ple, ja que havia plogut molt per dalt... però el meu pare, ai, el meu pare no les tenia totes, i quan arribà al riu i va veure tot el que el Xúquer embravit portava, tornà a casa i li digué a la meua mare que allò no pintava bé, que havíem de pujar al pis, que la casa no era segura. Per aquell temps

en el corral de casa teníem tota classe d'animals: conills, pollastres, patos... bé, un poquet de tot. Teníem la casa ben moblada, no a tot luxe, arreglada i prou, però no pujàrem ja que pensàrem que no tindríem tanta aigua dins de casa. Mentrestant la gent del poble feia coa per a comprar ciris, perquè sent de vesprada ja se n'havia anat la llum. De tota manera, els bans que feia l'ajuntament eren tan tranquils que ningú pensà que anava a passar la nit de la gran pantanada...

...

Els meus avis no volien anar-se'n de sa casa, argumentant el meu avi

Pepe (que treballava ficant els portons en el riu) que només vindria aigua pels talons... Després de pujar alguns mobles dels avis (cosa que de ben poc va servir), pujarem tots al pis. Ací començaren les hores més tontes. Els meus pares anaven d'un lloc a altre. Mentrestant no parava de ploure; a mi i la meua germana ja no ens feia gràcia, perquè la cara dels meus pares era de molta preocupació. En la ràdio es deia que ja havia rebentat el pantà, que les aigües estaven fent molt de mal allà per on passaven. El meu avi se'n feia creus i no s'ho podia acabar de creure: ell deia que no passava res, que tranquils.

Sopàrem prompte i la mare ens gità en el llit, a mi i a la meua germana. Era quasi impossible dormir per als majors, aquella nit, però crec que la meua germana i jo ens vam adormir per uns segons (quatre o cinc hores, en realitat) i la mare ens va despertar amb una veu dolça, una veu de mare que xiuxiueja, espai per no espantar-te, i ens digué:

-Filles, voleu vore una cosa pel balcó? Però estigieu tranquil·les, que no passa res... Mireu.

Jo no vaig saber què dir. La meua germana, tampoc, però el meu avi deia:

-Ai, Amparito (que així li deia a la meua mare), si el tio no t'haguera fet cas ara estaria mort... -I es posà a plorar.

La meua àvia també plorava sense consol, perquè té una filla en Riola i no sabíem res de la família, i la meua mare donava gràcies pels seus

taüts... véiem de tot... i era tant que no ho puc explicar. La gent de l'escala érem una gran família, perquè tots tenien nanos menuts, les portes estaven obertes per si algú volia alguna cosa... Dalt del terrat, quan es va fer de dia del tot, la visió era brutal: hi

dalt en la cambra, de cos present...

A tot això, en casa sense llum ni aigua, estàvem també malament. La meua mare perquè no es fera malbé el que hi havia en el congelador va haver de fregir tota la carn, i el cas era que la meua germana, una nana xicoteta i prima que mai tenia fam, ara volia menjar. I volia pa, ara que el teníem racionat.

Era el segon dia. Parà de ploure, però el nivell anava pels dos metres d'alçada i no es podia eixir pel carrer si no tenies una barqueta. El que sí que recorde va ser l'helicòpter que ens sobrevolà i parà per a dirnos per un altaveu potent si ens feia falta alguna cosa, i els meus veïns, com els meus pares, contestaren que el que volien era saber què passava, si allò anava per a molts dies... Amb la força de l'helicòpter les portes dels balcons s'obriren tan fort que es trencaren els vidres de les portes d'alguns pisos, entre ells el nostre.

L'endemà l'aigua pareixia que anava amainant i el pare, el tio Pep i dos veïns més van veure que els xiquets tenien fam, volien pa, i ens faltava la llet i l'aigua de beure. Així que amb una vara i pel mig de la carretera van decidir eixir i

Algemesí

germans, que estaven en Corbera, i els altres, en València, així el dolor era menor, i el meu pare pujava i baixava sovint, perquè l'aigua arribà fins al primer pis...

Però el que no he dit era el que es veia pel balcó: era tot un mar... tot estava cobert d'aigua. Passaven cotxes, vaques,

havia famílies aïllades, tapades solament amb una manta dalt del terrat, sense menjar, sense poder fugir. Dies després vam saber que la lletera tenia totes les vaques dalt dels quartos perquè no s'ofegaren, que fins i tot hi havia gent que s'havia mort en casa eixos dies i els tenien

anar a Albalat, poble que tenim al costat, per a buscar menjar. La meua mare i la meua àvia plo-raven de por, per si els passava alguna cosa, la meua veïna també, però ells se n'anaren igual i tornaren al cap d'unes hores... sense res, i amb cara de mala llet.

A Albalat no havia entrat tanta aigua com a Polinyà, perquè Sueca rebentà tota la mota per Benifaió i els meus pares em deien que els suecans anaven "escopeta en mà" vigilant la mota vora el poble... i a tot això no ens havien donat res de res,

ni un trosset de pa per a la meua germana, ni llet per als nanos de l'escala. L'excusa era que anaven a fer molt de pa i amb una pala volien repartir-lo ells ("seran ninots!", vaig pensar jo; el que va dir mon pare no ho puc repetir, perquè és home de camp i de vocabulari en sap molt). A tot això, el tio Curro de Polinyà ja anava pel poble amb la seu pala per si feia falta alguna cosa. La gent, en vore'l s'alegrava molt, sobretot els nanos com jo, que no paràvem de cridar-lo:

-Tio, tio, estem ací!

Carcaixent

I ell:

-Guapes, ara torne, vaig a vore com està tota la gent que puga abans que es faça de nit...

Va passar el dia, i la nit. L'aigua anava baixant: els meus pares amb l'aigua a genoll ja baixaven al carrer... Protecció Civil anava repartint pa i llet. Era per a plorar, tot s'havia perdut: la collita de l'any, hòmens i dones sense faena, tot un desastre, però el més important era... que no tindriem escola fins vés a saber quan!!! Això era el que ens importava més a la meua germana i a mi (érem menudes i no ens agradava anar al col·legi).

Quan el meu pare tornà de vore les cases, amb mon tio, venia plorant. Ens deia:

-Amparín, està tot perdut, la casa, els animals, tot...

Ens havíem quedat amb una mà davant i

l'altra darrere, com tanta gent de molts pobles, sense res. Només podíem donar gràcies que els meus avis estaven vius i amb nosaltres...

La gent del poble ens vam posar a netejar com podíem les nostres cases, amb l'ajuda que vingué de fora: pales, voluntaris... i la família de fora el poble també havia vingut, estaven tots allí. Ara el que importava era tirar avant, i això el meu poble és una de les coses que sap fer. Al cap dels dies ja sense molt de fang pareixia que es veia tot millor: ja podies eixir amb botes, ens racionaven el menjar i l'aigua, però ja estava tot millor. Començar de zero és molt dur, però no es podia fer altra cosa. El recurs que tenien els meus pares i la meitat de la gent del poble era anar a treballar a França, i això, una volta tot net i aclarit, és el que feren.

Maria Amparo Cebolla

Carcaixent

Entrevista

L'octubre del 1982, al mateix temps que gran part de la comarca, la ment de tots aquells que visqueren en primera persona la catàstrofe també s'inundà. De la mà d'una llicenciada en psicologia, hem volgut aclarir alguns conceptes de la ment davant d'aquesta classe de situacions.

-¿Com creus que afectà un fet tan dolorós a la ment?

-Afecta molt, es crea un buit en l'ànima que s'ompli d'inseguretats, temors, pànics, pors... sentir que estàs en perill dins de la teua pròpia casa, que és el lloc on més segur el sents, fa que res et pugui donar consol, apareix una ansietat, una alerta en la ment que tardarà molt a desaparèixer.

-Vols dir que el nostre organisme també dóna un senyal d'alerta roja a la ment. Com es reacciona i es treballa davant d'aquella situació?

-Activant els mecanismes de supervivència. S'encén en el cervell, com si diguérem, el xip del

"pla d'emergència", llavors una catàstrofe la gent es reactiva i no es queda quieta. La ment posa en marxa el programa de supervivència de l'ésser humà. Això fa que valorem el més important, el més essencial; no hi ha diferència entre ningú, ens ajudem, ens preocupem els uns dels altres, i ens adonem que l'únic gran valor que teníem i tenim és "la vida".

Està clar que aquell succés afectà a tot el món, per igual, tant a hòmens, dones, majors i menuts... la diferència del grau depèn d'on vivien, en pisos o en plantes baixes, i en quina part de la comarca es trobaven, perquè en alguns pobles no fou tan catastròfic, en canvi, d'altres pràcticament desaparegueren.

-Creus que s'aplega a superar eixa sensació viscuda en aquells moments? Com creus que ho superaren?

-Veient que tot torna a la normalitat, amb el temps: veure que es pot previndre, que dins del mal, no va ser tan greu perquè es superà a poc a poc. Hui no pareix que ha passat res, i això ens fa pensar que no cal preocupar-se tant, ens tranquil·litza i, entre cometes, tenim la sensació de serenitat.

Crec que ens serà molt difícil oblidar aquella vivència, perquè el record no podem esborrar-lo, està gravat en el disc dur de la nostra ment.

-Quines seqüeles deixà als ciutadans?

-Per a alguns, por a les tronades; quan cau una gota d'aigua tenim un "flash" de records, sem-

pre que hi ha una memòria similar ens broten totes les emocions que sentírem en aquells moments.

-I els més menuts, els afectà?

-Tal vegada ells no eren conscients del perill que hi havia. Tot depèn dels seus pares, i els seus iaïos: com actuaren, si no s'alarmaren massa ni tingueren reaccions histèriques, no tendrien perquè tindre un mal record, perquè ells tan sols podien captar allò que els majors els transmetien: por, preocupació i patiment, etc.

Visqueren uns dies en què tot al nostre voltant, els pobles, els camps, els carrers, les cases, etc. estaven plens de fang. Tot els objectes quotidians estaven bruts, en alguns casos fins i tot no es distingia què eren exactament. Això es netejà, però i la ment...? També arrosejà fang però un fang de pors, temors, pànics, etc. Hem d'eliminar eixes emocions, però, com eliminem tota aquella brutícia que ens deixa una catàstrofe d'eixes magnituds?

La memòria queda, la memòria no s'esborra, el record sempre estarà amb nosaltres. El que desencadena és un efecte postraumàtic i això cal treballar-ho, amb teràpies, etc.

Vint-i-cinc anys després, queda el record agre, trist, d'allò que per alguns fou la pitjor experiència viscuda en les seues vides, i tal vegada també fou l'experiència amb més càrrega d'humanitat que havien conegut.

M.C. Álamo

Un dia en la vida (Benimuslem)

Feia uns quatre o cinc dies que plovia i el riu se n'havia eixit de mare; açò havia passat abans, i per a tots era com un dia de festa: ens passàvem el dia i la nit amunt i avall pel carrer mirant el riu, anant de bar en bar i divertint-nos.

El 20 d'octubre de 1982, cap a migdia, em vaig acostar al riu i allí cada un donava la seua opinió. Un deia que el pantà s'havia trencat, un altre li contestava que si s'haguera trencat ja hauríem anat a parar tots a Cullera... em canse de tant de parlar del riu i me'n vaig a un bar de la carretera amb els meus amics i allí demanem. Quan ja ens havíem servit, entra un home del poble i ens diu que ens en anarem a casa, que el riu se n'havia eixit del tot. Vaig eixir al carrer i mire cap a Alberic: la primera cosa que vaig veure va ser una manta d'aigua que cobria tot el que es veia, els camps immensos, la carretera... i que s'acostava de pressa. Vaig anar cap a casa i quan vaig arribar vaig veure mon pare pujant el televisor a la planta alta i ma mare posant-ho tot en l'aire: la llavadora, el rentaplats i tos els elec-

trodomèstics que no podíem pujar... En aquell moment ja teníem l'aigua pels genolls o més. Continuàrem pujant coses fins que l'aigua ens

Alzira

arribava fins a la cintura i llavors vam pujar nosaltres.

Ens vam posar en una de les habitacions a sentir les notícies que donaven sobre el pantà. Jo me'n vaig anar a l'escala a veure com de pressa cobria l'aigua els escalons; al principi no pareixia que anara molt de pressa, però a mesura que passava el temps cada vegada pareixia que els costara menys cobrir-los.

No sé exactament quina hora era, però ja teníem encesos els ciris, perquè no hi havia electricitat. Mon pare em cridà perquè sentira el que deien les notícies,

que era el que tots estàvem esperant: s'havia trencat el pantà. Després mon pare es va posar a buscar alguna cosa contundent per a

trencar un tros de teulada i en cas d'urgència pujar per allí.

Jo me'n vaig anar una altra vegada als escalons i vaig continuar veient pujar l'aigua. A les dos hores quasi no podies veure com els cobria de tan de pressa com anava. Quan arribà al replanell l'única cosa que tenia al cap era: per què havia de morir als 19 anys? Jo tenia molt per viure, per què m'havia de passar allò a mi? Em vaig alçar i me'n vaig anar al balcó, perquè ja tot m'era igual. En els balcons, en les terrasses, en qualsevol lloc alt que havien trobat, estaven els nostres veïns, que,

amb piles, com nosaltres, miràven si continuava pujant l'aigua. Al cap d'una estona algú va dir que havia parat. Durant un temps vam estar esperant, fins que vam comprovar que sí... era cert... pareixia que baixava.

L'endemà de matí, alguns veïns que tenien barques Zodiac anaven per tot el poble portant notícies de les nostres famílies. No sé quina hora seria quan sentírem uns helicòpters, i aquests ens van donar una posició en el terme on ja no hi havia aigua i ens vam posar tots a eixir al carrer. Jo anava per davant i quan vaig mirar arrere l'espectacle em va deixar impactada. Veia un grup de persones a qui jo coneixia de tota la vida i que ara a penes podia reconèixer; un grup de miserables amb cares de desolació: havien perdut tot el que els havia costat una vida construir.

En arribar al punt que ens havien indicat, els helicòpters ens van evacuar a tots, però no ens portaren al mateix lloc, i per això encara vam estar dies buscant les nostres respectives famílies.

Reyes García

Obrim els ulls

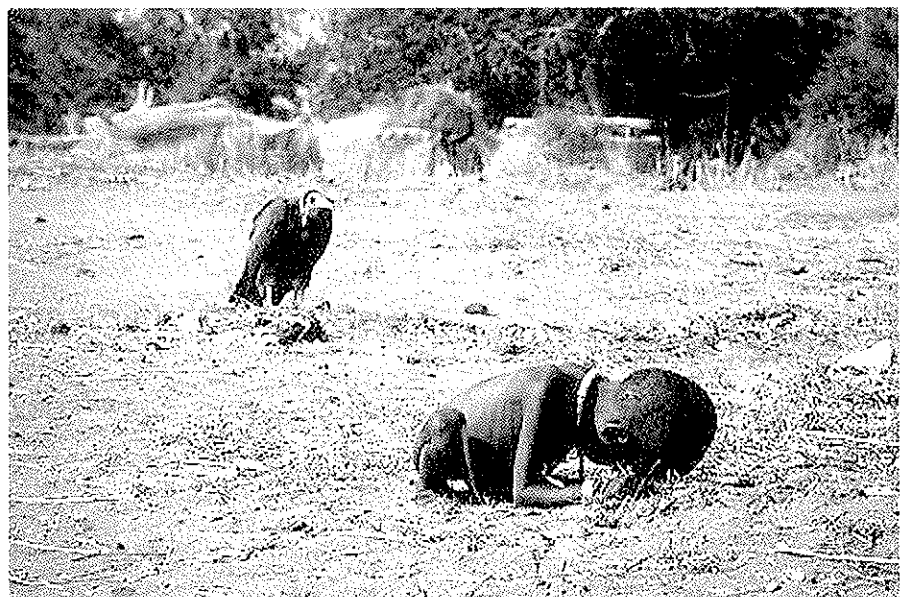
Tenim molta sort d'haver nascut en un país tant desenvolupat com el nostre, encara que de vegades no ens donem compte del que tenim, ja que des que naixem ho tenim tot. Ens donen tot el que volem, sobretot a les noves generacions; que volen Play Station 3, motos,...? Doncs els pares els ho compren, 600 euros o més que es gasten en el capritx del fill. Jo no estic en contra d'aquesta classe de regals per als fills si s'ho mereixen, però cada dia observe que valorem molt poc el que tenim, i jo m'incloc en açò. Som egoistes i no ens parem a pensar en els altres. La majoria de les famílies tirem moltíssim menjar, perquè sobra, perquè no ens agrada; balafiem moltíssima aigua, perquè omplim la banyera, o quan estem rentant els plats esperem que l'aigua isca calenta de l'aixeta, en algunes cases.

Tot açò ve perquè fa uns dies una amiga meua em va enviar un email on hi havia quatre imatges que per a mi seran impossibles d'oblidar, unes fotografies que mostren la dura realitat del tercer món. Una de les imatges estava feta al Sudan: apareixia un xiquet que a penes tindria sis anys, estava tirat al terra com a quatre potes, mal ferit, lluitant per la seua vida, volia arribar a un campament que estava a prou quilòmetres de distància que havia muntat l'ONU, on repartien aliments; darrere d'ell hi havia un voltor que esperava ansiós que el xiquet morira per a poder menjar-se'l. Aquesta fotografia fou gua-

nyadora del premi Pulitzer en 1994. El seu autor es deia Kevin Carter, sí, "es deia", perquè es va suïcidar als pocs mesos d'haver fet aquesta fotografia. Alguns pensen que va ser pel remordiment d'haver deixat que aquell xiquet morira sol.

En la meua opinió tots som un poc culpables que estiga passant açò i que sols uns pocs s'interessen per aquests problemes, solem tancar els ulls o mirar a una altra banda: mirem aquestes fotografies i ens sap greu vore que passe, però en això es queda, un simple "ai, pobrets!". Segons la FAO cada dia moren 35.000 persones de fam, incloent xiquets. Només dic que obrim els ulls, que ensenyem a les futures generacions la realitat del que passa, que en siguem conscients, que no els donem l'esquena a aquestes persones. Fem allò que ens agradaria que feren per nosaltres.

Esther Ribas

Maltractaments

Estem assistint passivament, pràcticament cada dia, a la notícia que una dona ha mort a mans del seu company sentimental. No puc comprendre-ho. Com es pot matar tan fàcilment? En molts casos els assassins diuen que és perquè la volen: encara ho entenc menys.

No sé com, però m'agradaria poder ajudar a aquestes dones i homes. Pense que deuen estar patint terriblement i que pot ser que totes aquestes conductes puguin evitar-se amb educació, que hauria d'haver-hi sistemes de prevenció en les escoles, en la societat en general. Fan falta indicadors, i de fet n'hi ha, en el comportament de les persones que ens diguen moltes coses, senyals als quals hauríem de prestar molta atenció per a saber rebutjar aquella persona que no ens convé de cap de les maneres. Com per exemple, els següents:

- Comportaments possessius i gelosia extrema.
- Consum freqüent i abús de drogues o alcohol.
- Necessitat de tenir sempre la raó i voler imposar-la.
- Crueltat amb els animals, com a forma de descarregar el mal geni i la frustració personal.
- Plaer a l'hora de provocar temor en menors, familiars, persones més dèbils.
- Fascinació per les armes.
- Necessitat de decidir i organitzar la vida dels altres sense consultar els interessats.
- Utilització de la força en els contactes íntims.
- Pressió per a obtenir el control absolut de la parella, com per exemple instar-la que

deixe de complir les seues obligacions: treballar, estudiar, relacionar-se amb la família i amistats.

- Necessitat de fer ostentació de la seua virilitat i potència sexual.
- Abús verbal: noms ofensius, amenaces, ridiculització i desvalorització en públic o en privat de la dona.
- Xantatge emocional: responsabilitzar la parella dels propis descontrols i alteracions emocionals, incloent-hi les amenaces de suïcidi.
- Irritabilitat, descàrrega física de la fúria, colpejar objectes o persones. Barallar-se sovint amb les persones.
- Atacs físics: espentes, destrucció d'objectes de la parella, agafar-la amb molta força, bufetades.
- Un comportament sexual agressiu poc complaent, o pressió o obligació per a realitzar pràctiques sexuals que a l'altra persona li resulten desagradables.

E. Ll. (a partir d'informació publicada per l'Ajuntament d'Alzira)

L'Associació de Juristes Dones d'Alzira (AJUDA) convoca regularment aquells qui vulguen solidaritzar-se amb les víctimes de la violència masclista i mostrar el seu rebuig contra els crims comesos pels homes contra les seues seues parelles. El divendres de cada setmana en què siga assassinada una dona a Espanya hi haurà una manifestació silenciosa de repulsa davant les portes dels jutjats d'Alzira (Plaça del Sufragi, davant de l'Ajuntament).

El passat mes de gener van ser vuit les víctimes mortals, una xifra que supera la dels pitjors mesos anteriors... i febrer no estat molt millor: el dia més sagnant va ser el 26: quatre dones van ser assassinades (una d'elles a Cullera) en un espai de poques hores. I la llista continua: D.J.M.H. (3-1-2008, anglesa), Osaka (5-1-2008, russa), Cristina (7-1-2008, russa), Yolanda (espanyola, 17-1-2008), Tatiela (18-1-2008, brasilera), Alexandra (23-1-2008, romanesa), Mª Dolores (26-1-2008, espanyola), C.F.M. (31-1-2008, espanyola), Ana (4-2-2008, espanyola), Lucía (4-02-2008, peruana), Mª Luisa (10-02-2008, espanyola), Sagrario (espanyola, 14-02-2008), Sophia (17-02-2008), Laura, Maria Victoria, Virma i Mª José (26-02-2008)...

ASSOCIACIÓ DE JURISTES DONES
D'ALZIRA

INTOLERÀNCIA

No tolere el masclisme.
No tolere el feminisme.
No soporte els assassins de dones.
No soporte els que abusen dels xiquets.
No aguante els qui van a missa
per poder xafar-te el cap i després anar al cel.
No soporte sentir quan diuen que votar no val per a res;
¿no pensen que molts han donat la vida perquè
nosaltres exercim aquest dret?
No tolere la falsedat.
No soporte els caps quadriculats,
que no volen veure més enllà del seu nas.
No soporte les merdes de gos pel carrer.
No soporte la gent escarbant en el contenidor.
No puc resistir que la gent muira en la mar
quan vénen a buscar una vida millor.
No soporte el mesquí.
No soporte el racisme.
No soporte la contaminació.
No soporte els contaminadors.
No soporte a l'Aznar.
No tolere els talibans.
No soporte la intolerància dels altres.
No soporte els lladres .
La meua filla no soporta els sorollets que faig al menjar.
No soporte la repressió.
No soporte la mala educació.
No soporte l'especulació.
No tolere les imprudències d'alguns conductors de cotxe.
No soporte els funcionaris desagradables:
no m'agrada molestar a ningú, però alguns els posaria dins d'un sac
i els tiraria als taurons.
Podria seguir fins a l'infinit; però no m'agradaria cansar-vos.

Elena Lloret Rico.

SI YO FUERA RICA...

Me dieron de deber en el colegio, en el curso de Neo II, que escribiera lo que haría si yo fuera rica , y me dormí pensando en ello. Como soñar es gratis, soñé que daba un gran donativo a los enfermos de Alzheimer, a los de Oncología, a las familias acogedoras de niños, a los estudiantes de ciencias e investigación, a todas las fiestas y asociaciones de mi barrio.

Y entonces desperté. Si los ricos se sienten lo felices que yo me sentí mientras hacía el bien, deben de

ser muy felices. Luego, ya despierta, pensé que yo era rica en ilusiones, humor y ganas de vivir y de superarme. Si he superado un cáncer, si tengo dos nietas muy guapas y (de momento) sanas de cuerpo y mente, si no debo nada a nadie, si cuando llueve en mi casa no me mojo y si duermo sin cargos de conciencia, entonces...

¡Yo también soy rica!, y que me dure.

Isabel Albarracín (Neo-II)

Formació Laboral

Qüestions clau per a orientar-nos en el món del treball. Departament d'Orientació. CFPA Enric Valor, Alzira

Els adults que vénen a la nostra escola, en concret els matriculats en el segon cicle, tenen l'oportunitat d'adquirir uns coneixements sobre formació laboral i acadèmica que es permetrà revisar, reconduir o afrontar la seua relació amb el món del treball. A les nostres aules han pogut treballar com l'autoconeixement personal constitueix la base del procés d'orientació professional, com hem de tindre en compte quins són els nostres interessos i preferències vocacionals a l'hora d'encaminar-nos. Les preguntes que ens hem de fer abans de prendre el pas de decidir-nos per un tipus de formació són les següents:

Qui sóc i com sóc?

Quines aptituds o capacitats in-nates tinc?

L'autoconeixement personal és primordial a l'hora d'eleger una professió adequada. Ens hem de plantejar una sèrie de qüestions prèvies abans de prendre cap decisió en el món laboral, com ara:

Jo destaque des de menut/me-nuda en... la meua vocació és...?

Els meus interessos i preferèn-cies vocacionals són...?

Quina professió o professions s'adapten més als meus interessos o requisits?: meta.

Des de l'escola d'adults tenim l'oportunitat d'obtindre en primer lloc una bona formació bàsica, imprescindible per a poder relacionar-se amb plena igualtat en qualsevol moment de la nostra vida.

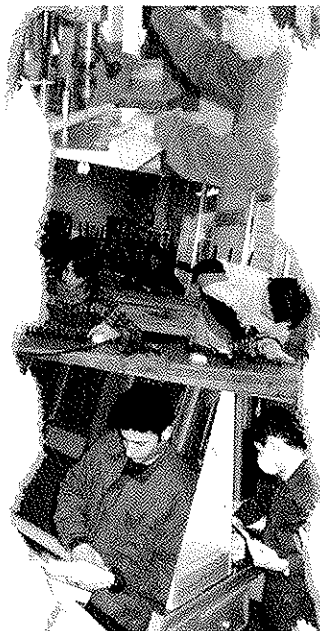

Formació Permanent d'Adults (F.P.A.). La formació permanent és un concepte que significa "formació al llarg de tota la nostra vida". L'escola d'adults en aquest sentit ens obri un camp molt ampli:

Des del que es coneix com sector reglat oferim els cursos se-güents:

-CICLE I

1. Alfabetització
2. Neoelectors

3. Formació Bàsica (o Base): preparació per a l'Educació Secundària Obligatòria. S'obté el títol del cicle I (el graduat escolar antic).

-CICLE II. Educació Secundària d'Adults (ESA):

1r nivell: GES I (Graduat Escolar de Secundària, primer curs)

2n nivell: GES II (Graduat Escolar de Secundària, segon curs). Obtenció del Graduat en Educació Secundària Obligatòria.

Fora del sector reglat l'escola ofereix altres cursos, però sense atorgar cap títol oficial:

-Preparació de proves d'accés a Cicles Formatius de Grau Superior.

-Preparació de les proves d'accés a la universitat per a majors de 25 anys.

-Preparació de la prova de la Junta Qualificadora de Coneixements de València (Oral, Elemental, Mitjà, Superior).

-Anglès inicial, nivell I i II

-Castellà per a estrangers (Nivell I i 2)

-Tallers ocupacionals i lúdics: informàtica, dansa, etc.

També s'ofereix un servei d'orientació acadèmica i professional, on cadascun dels professors de la nostra escola que formem en la seua totalitat el Departament d'Orientació tenim com a prioritat orientar als nostres alumnes i provocar-los el desig d'aprendre.

Fanny Beniel Albuixech, cap del Departament d'Orientació
(Font: Formació laboral, Ed. Almadraba)

Anuncis i convocatòries

Activitats extraescolars previstes per al segon semestre de 2008

Recital literari multilingüe. Com en anys anteriors, el dia 21 d'abril, i aprofitant el dia mundial del llibre (23 d'abril) l'escola col·labora en la lectura multilingüe que es farà a la casa de la Cultura d'Alzira, organitzada per la Biblioteca Municipal. Aquest recital consisteix en la lectura de poemes i narracions de diferents orígens en l'idioma original, per a valorar la diversitat cultural com una riquesa i no com un impediment

per a la relació entre les persones de tot el món. Els alumnes de Castellà per a Estrangers i Valencià Oral estan convidats a participar en aquests acte.

Visita cultural a Xàtiva. Recorregut guiat per la ciutat i dinar al castell. Mes d'Abril.

Visita a l'Expo de Saragossa. Dies 25 i 26 de juny, per als alumnes inscrits. (Termini d'inscripció tancat.)

Viatge a Londres. Del 3 al 8 de juliol, per a alumnes inscrits. (Inscripció tancada.)

Exàmens de la Junta Qualificadora de Coneixements del Valencià

El període de matrícula per als exàmens de la Junta Qualificadora de Coneixements del Valencià s'obrirà el proper 25 de març i es tancarà el dia 30 d'abril. Els exàmens de la seu d'Alzira es faran, com és habitual, a l'institut Jo-

sep Mª Parra, amb el calendari següent:

Valencià oral, 31 de maig.

Valencià elemental, 7 de juny.

Valencià mitjà, 14 de juny.

Valencià superior, 21 de juny.

Proves d'accés a la universitat per a majors de 25 anys

La matrícula per a les proves d'accés a la universitat es farà entre l'1 i 30

d'abril, i els exàmens es faran durant els dissabtes 10 i 17 de maig de 2008.

Jornades d'orientació laboral i acadèmica

El Departament d'Orientació de l'escola d'adults Enric Valor d'Alzira organitza cada curs unes jornades d'orientació laboral i acadèmica. Enguany aquestes jornades es faran la setmana del 7 a l'11 d'abril del 2008 i comptaran amb la col·laboració del psicopedagog de l'IES Jaume I Zacaries Nicola i de l'oficina IDEA (Iniciativa per al Desenvolupament Econòmic d'Alzira) de l'ajuntament de la ciutat. A part de les activitats programades (mireu el quadre adjunt), es faran col·loquis d'orientació acadèmica en els diferents cursos de GES-I i GES-II a càrrec de les professores de Món del Treball Inma Peris i Fanny Beniel

	dilluns 7	dimarts 8	dimecres 9	dijous 10	divendres 11
matí		10.00 Fira de l'Estudiant (GES-II)	10.00 Fira de l'Estudiant (GES-I)	9.00 Pel·lícula: "El indomable Will Hunting" (director: Gus van Sant) -- 11.00 Xarrada d'orientació acadèmica, per Zacaries Nicola	10.00 Xarrada de formació laboral a càrrec d'IDEA (de l'Ajuntament d'Alzira)
lloc		Gran Teatre	Gran Teatre	Escola Oficial d'Idiomes	Escola Oficial d'Idiomes
vesprada	19.00 Fira de l'estudiant (GES-I)		19.00 Xarrada de formació laboral a càrrec d'IDEA (de l'Ajuntament d'Alzira)	17.30 Pel·lícula: "El indomable Will Hunting" (de Gus van Sant) 19.00 Xarrada d'orientació acadèmica per Zacaries Nicola	18.30 Fira de l'Estudiant (GES-II)
lloc	Gran Teatre		IES Parra	IES Parra	Gran Teatre

La contra

El sopar de Nadal

L'escola d'adults Enric Valor, la nit del passat 20 de desembre es prengué un Kit-Kat. Deixàrem a un costat els llibres, les matèries, els llapis, els esborradors... i ens en anàrem de sopar. El lloc elegit, "El Casal Fester", l'hora d'encontre, les deu i, l'invitat d'honor, la pluja...

Ens ajuntàrem prou... pocs, perquè hi havia qui treballava, els més sincers digueren que no els apetia i els tímids buscaren una excusa... Però no faltàrem aquells que pensem que fer vida social també és una assignatura tan important com les Matemàtiques, Anglès, l'optativa de Premsa, etcètera.

Disfrutàrem d'una gran vetlada... aiguosa, tastàrem un bon sopar... prou lentament servit, però açò és normal si tenim en compte que, després d'una picaeta interminable, ens portaren una pota de brontosaura a la Picapedra (però una per a cada u!!!).

Després gaudirem d'un espectacle de ball ofert per un grup de xics i xiques que donaren al sopar un toc d'alegria,

Un dels guanyadors de la rifa mostra la seua satisfacció

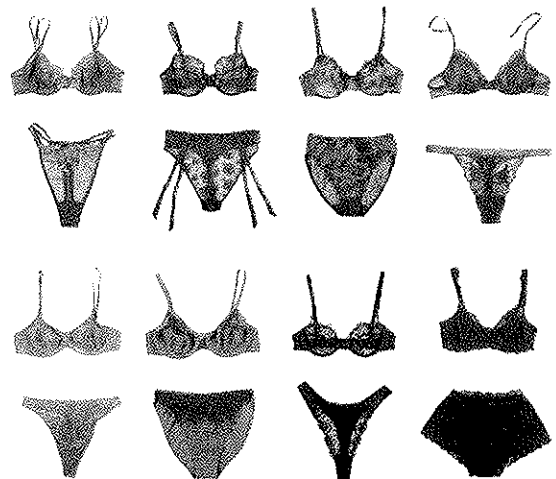
ritme i rotllo "Fama" total amb les dues actuacions. Vam viure a continuació un emocionant sorteig. Emocionant al principi ("Que em toque a mi, que em toque a mi...") i després de veure el primer regal, emocionant també al final ("Que no em toque a mi, que no em toque a mi...") amb premis espectaculars que els afortunats molt prompte guardaren (supose que per higiene i no per decepció). Però la cosa més important d'aquella nit és que deixàrem de ser alumnes i professors per a convertir-nos en homes i dones amb ganes de passar-s'ho bé, divertir-se, i de gaudir entre altres coses d'una excel·lent companyia.

Fi de curs: grans exxxpectatives

Donat l'èxit de la festa de Nadal, l'escola d'adults ja estudia una nova celebració per a final de curs. Informacions no confirmades oficialment (però de molt bona tinta) afirmen que la vetlada que es prepara serà apoteòsica i no apta per a conferències episcopals. En la rifa se sortejarien dues entrades a Pachá Eivissa, una luxosa edició (il·lustrada i plastificada) del Kama Sutra i un premi especial que no ha transcendit, encara que les filtracions parlen d'alguna cosa relacionada amb el cuuro negre.

Els darrers rumors parlen també que en el show de la nit s'exhibirien les alumnes més destacades del taller de dansa del ventre (fins i

tot podrien ballar), i perquè no hi haja enveges sexistes es fan gestions entre les millors discoteques de la comarca a fi de trobar un "boy" amb graduat escolar que ens faça un lloc en la seua esgotadora agenda. En cas de no trobar el "boy", i com a mesura desesperada, es podria recórrer als professors perquè ens feren un passe de les últimes tendències en llenceria masculina (però açò, repetim, només com a últim recurs i amb la llum quasi apagada). Els assistents a l'acte seran obsequiats al final del sopar amb un detall de la botiga d'enfront de l'Escola d'Idiomes. La "despedida" de curs promet ser sonada. Només per a adults.

La ReContra

Real, itat?

La meua il·lusió de començar els estudis i d'aprendre es va complir l'any passat: em vaig matricular per a traure'm el graduat. He tingut la sort de ser d'Alzira, on no plora ningú, i ara damunt podré assistir a la inauguració de la nova Escola Virtual d'Adults (EVA) Quina meravella! Quina perfecció de formes i colors! Quina llum! Quin disseny! I sobretot que ràpid que l'han acabada!

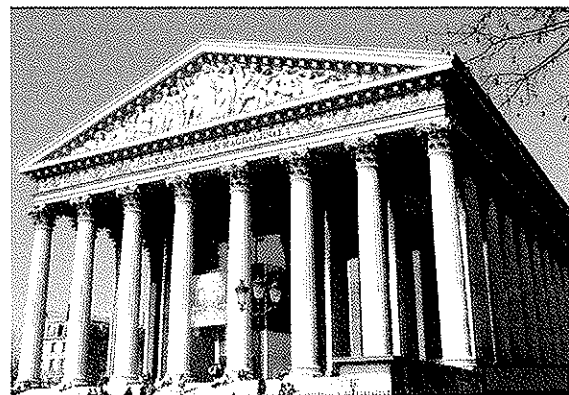
L'escola estarà en un barri polit i amable. Quan eixiràs de classe per la nit els veïns no t'atraran, sinó que et miraran amb un gran somriure i et diran, cantant mentre sona una musiqueta simpàtica: "Bona nit, futura graduada, ara toca descansar..."

Les aules seran amples i netes, i no hi faltarà de res: música d'ambient, ordinadors en cada taula; guix que no embruta, reto-

ladors que no es gasten; una biblioteca virtual plena de milions de títols (tots interessants) que visitarem sempre que faça falta perquè en tindrem la clau. Tindrem els millors professors, amb màsters en Pacència i Generositat de les millors universitats virtuals de la galàxia.

Elles són totes guapes i van ben conjuntades, i ells mostren una mirada segura que inspira confiança.

En l'escola hi haurà tot el que es necessita per a la comoditat de tots: aparcament sense multes, màquines d'aigua i Coca-Cola, de café i d'entrepans, que pagarem amb moneda feta d'amor i solidaritat. Hi haurà calefacció (i quan farà fred la posaran en marxa) i també aire condicionat individual,

La nova Escola Virtual d'Adults (EVA)

perquè els alumnes seran tots perfectes, però diferents: amb moltes ganes d'estudiar, no arribaran mai tard i no badallaran en classe. Les notes virtuals que trauran seran meravelloses i quan arriben a casa la família els animarà i els felicitarà, i uns robots vinguts del futur faran els dinars i els sopars, i netejaran la roba i la casa mentre ells estudien per als exàmens virtuals.

Al final del curs ens donaran títols virtuals que celebrarem amb un viatge de somni: eixirem de l'aeroport virtual d'Alzira cap a les Illes Promeses, en el país de Xauxa, enmig del mar de la Il·lusió. Aterrarem en la ciutat de Faula i allà farem amics fantàstics, tindrem amors de novel·la i, en tornar, plorarem llàgrimes invisibles de pena etèria.

Aquesta serà la nostra bella EVA, d'on sorgirà una nova humanitat educada, treballadora i creativa. Animeu la gent a vindre, que l'any que ve farem un creuer per l'oceà de les Absències.

